

Karmelfiguren

DE BOODSCHAP VAN ELISABETH VAN DE DRIE-EENHEID VANDAAG

Tussen beide wereldoorlogen en ook nog daarna hebben velen zich geestelijk gevoed met de geschriften van Zr. Elisabeth van de Drie-eenheid. Ze had haar eigen plaats ingenomen naast Teresia van Lisieux en ze volbracht met brio haar persoonlijke zending die ze kort vóór haar dood zelf formuleerde: „*In de hemel zal mijn zending erin bestaan de mensen te brengen tot de inkeer van het hart, hen helpen zichzelf verlaten en God aanhangen in een heel eenvoudige en liefdevolle beweging. Ik wil hen bewaren in de grote innerlijke stilte, waarin God Zich kan meedelen en hen kan omvormen in Zichzelf*” (Br. 157). Vooral door haar beroemd geworden gebed „*O mijn God, Drie-eenheid die ik aanbid...*” heeft ze velen binnengeleid in het geheim van de innerlijke stilte en de ontmoeting met de Drie.

Tijdens de zestiger jaren is het wat stiller geworden rond haar, zoals overigens wel rond alle heiligen. Als „*God dood is*”, hebben ook de heiligen niet veel meer te zeggen ! Die tijd is nu ook weer voorbij. Meer dan ooit wordt er in de Kerk van vandaag weer echt gebeden. Daarom heeft Elisabeth van Dijon ons ook nu iets te zeggen.

Velen zijn in de leer gegaan bij het Oosten om de „*weg van de stilte*” te leren en zo te komen tot inkeer en innerlijke leegte. Inkeer bereidt echter voor op toeger. De stilte van de geest vraagt om een woord uit het hart. Niemand beter dan Elisabeth voert ons mee de stilte in die toegang geeft tot de ontmoeting met de Drie. Elisabeth brengt ons God echt nabij. Zij heeft zo'n persoonlijke relatie opgebouwd met de Drie-eenheid en met ieder van de Drie, met Vader, met Christus, met de H. Geest.

Zr. Elisabeth van de Drie-eenheid heeft haar woord mee te spreken in de hedendaagse Geestbeweging. Zij leert de H. Geest ontmoeten, beluisteren, onderkennen. Maar wat is daartoe niet allemaal vereist ! Elisabeth heeft alle consequenties die in haar naam besloten lagen, ernstig genomen : Huis van God. Zijzelf moest plaatsmaken voor Hem. Haar zelfzuchtige ik moest tot rust en vrede gebracht, moest uitgepuurd worden. Want de vijand is niet het ik maar het egoïsme. Zo moet men de soms harde en onjuiste uitdrukkingen verstaan van Elisabeth als zij wel eens spreekt over zelfvernietiging en dergelijke.

Zo moet bv. ook haar zelfmisprizen geplaatst worden in het perspectief van de relativiteit van al het geschapene tegenover God. Elk schepsel heeft vanzelfsprekend zijn eigen en unieke waarde maar in afhankelijkheid van God. In het licht van Gods grootheid spreken de heiligen dan gemakkelijk van het 'niets' van de schepselen. Een en ander zouden we nu anders zeggen, maar van de radicaliteit van haar streven naar God door zelfvergetenheid heen dient niets afgedaan.

Steeds moet men voor ogen houden dat Elisabeth kind van haar tijd is, het einde van de 19de eeuw met zijn eigen theologische accenten en spirituele tendensen. Zo zal bv. de geestelijke stroming van eerherstel en boete, het troosten van Jezus en het samen met Hem verlossen van zielen sterk doorklinken. De Karmel van Dijon was trouwens toegewijd aan het mysterie van Jezus' doodsstrijd. Bovendien kreeg deze spiritualiteit ook concrete gestalte in het Frankrijk van toen met zijn moeilijkheden tussen Kerk en Staat en de uitdrijving van de religieuzen. Ook de Karmel van Dijon heeft jarenlang in een sfeer van onzekerheid en bedreiging geleefd.

Eveneens vinden we bij Elisabeth de lijdensspiritualiteit van die tijd terug waarbij God actief optreedt bij het verzenden van pijn en het lijden aan Gods wil wordt toegeschreven. Dat neemt niet weg dat Elisabeth ons leert de beproevingen van welke aard ook te aanvaarden als een uitnodiging van Hem die ons wil vormen tot grotere ontvankelijkheid voor zijn liefde, en ze aldus biddend te beleven als een deelname aan Christus' verlossend kruis. Zo maakte Elisabeth haar gebed zeer kerkelijk en wereldwijd in zijn meeverlossende intentie.

Zoals Teresia van Lisieux haar roeping gevonden heeft bij het lezen van Sint-Paulus, zo ook Elisabeth. Zij weet zich "*lof van Gods heerlijkheid*" wat aan heel haar spiritualiteit een blijde, positieve toon geeft. Zelfs in haar diepste lijden blijft zij haar persoonlijke roeping van "*Laudem gloriae*" trouw. Ook dit kadert bijzonder goed in het kerkelijk leven van vandaag waarin de vreugde, de dankzegging en de lofprijzing weer op de voorgrond treden.

Men heeft Elisabeth wel eens teveel tot een theologe, tot een intellectuele willen verheffen, omdat zij zich heel veel over Sint-Paulus heeft gebogen. Daaruit haalde zij echter die teksten welke juist haar liefde konden aanvuren. Zij heeft nooit heel veel gelezen, maar van wat zij las wist zij de verborgen rijkdom volkomen te doorleven, zoals ze als kind bij haar pianospel luisterde naar de klankvolle muziek die opsteeg uit haar ziel. Elisabeth is een hart dat brandt voor God en "*victima caritatis - slachtoffer van liefde*" wil zijn. Zij leert ons God te ontmoeten in liefdevolle aandacht, met die „*heel eenvoudige beweging*” van het hart, en tevens ons aan Christus uit te leveren in deelname aan zijn verlossende liefde.

Wie misschien zou denken dat Elisabeth zich in haar innerlijke wereld opsloot en in haar contemplatief gebed wegluchtte uit de dagelijkse realiteit, hoeft slechts haar briefwisseling door te nemen om overtuigd te zijn van het tegendeel. Haar diepe ingekeerdheid bij haar Drie bracht haar op een bijzonder hartelijke wijze aanwezig bij mensen en gebeurtenissen. Lief en leed van al haar correspondenten gingen haar juist zo ter harte omdat zij langs de weg van de inkeer innerlijk vrij geworden was in de gave van zichzelf zowel aan God als aan haar medemensen.

Zoals Elisabeth zich „*heel volzaam*” heeft opengesteld om van haar Christus te „*leren*”, zo mogen wij ons ook aanspreekbaar maken voor wat zij ons vanwege haar Beminde te zeggen heeft.

Bron: "*Elisabeth van Dijon – Geschriften*" uitgegeven door Carmelitana.

Copyright © Vlaamse Karmel

Burgstraat 46

9000 Gent

Tel: 032 (0)9/225 57 87